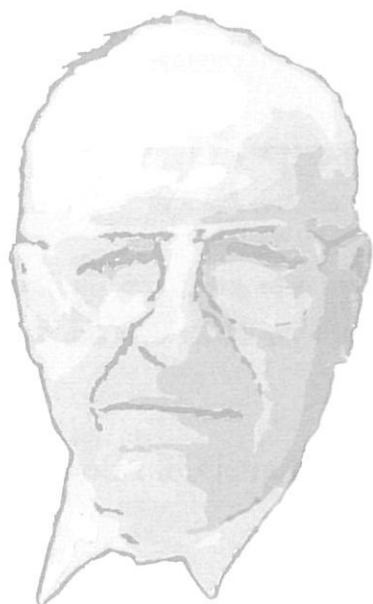

Jaume Marquès amb el veguer president i amb membres destacats del Reial Estament Militar de Girona.

Molt, i molt bé, s'ha escrit sobre el nostre recordat Doctor Marquès, a. c. s., la desaparició del qual ha deixat un buit immens en tots aquells que l'estimàvem i tinguérem la satisfacció de tractar-lo.

El magnífic escrit del Doctor Enric Mirambell ens el descriu perfectament en tots els aspectes en els quals va destacar durant el trànsit d'aquesta vida tan admirablement viscuda amb visió d'eternitat: l'home, l'intel·lectual i el sacerdot.

Perfecte exponent del que diu el savi que «néixer no és res, sinó que aprofitar la vida és el que val», tot al llarg de la seva vida ens ofereix un admirable procés de superació.

És a dir, de les primeres lliçons de la naturalesa, que segons Pascal és la millor mestra, i que durant tots els seus dies el varen acompanyar, als

El capellà del Reial Estament

Ferran Viader-Gustà

profunds coneixements de l'esperit i les erudites publicacions, als valors de la fe i de la religió amb continuat afany d'ampliar horitzons i profunditat, en tots tres aspectes va ésser rellevant i meritoris; un veritable exemple per a tots.

Particularment, ens unia una vella amistat i ens mereixia admiració i respecte la seva natural bonhomia, saviesa i grans virtuts sacerdotals.

Pocs dies abans de la inesperada mort, havia estat amb nosaltres, reconfortat i brillant com poques vegades l'havíem vist. La seva última missa fou la que celebrà a casa, i aquest detall i la magnífica homilia que pronuncià fan més inesborrable i emotiu el seu record.

A més d'aquest contacte familiar i amical cordialitat que reconfortava i embellia la nostra vida rural amb visites i converses que recordaven la placidesa horaciana de les Tusculanes i la serena bellesa dels seus clàssics estimats, el Doctor Marquès tingué especial relació per ocupar un lloc destacat dintre la Confraria de Sant Jordi i Reial Estament de Girona.

En efecte, ingressà en la reial corporació en el capítol general de la festivitat de Sant Jordi de l'any 1959. I des d'aquella data fou capellà d'honor del Reial Estament Militar del Principat de Girona i després delegat episcopal de la Confraria de Sant Jordi com a successor del Doctor Morera, formant part dels seus consells com a membre especialment considerat i distingit.

La seva humanitat i senzillesa, rellevant erudició i pietat, foren l'esperit dels nostres consells, i el to dels parlaments i homilies on trans-

cendien l'exemplaritat del deure i tota classe de valors.

Les virtuts nobiliàries amb el seu contingut de tradicions i càrregues, d'obligacions i exemplaritats, amb els símbols heràldics que recorden llunyanes herències de sacrifici i patriotisme, virtuts teològals i cardinals, misericòrdia, lleialtat i monarquisme, tota una ètica social i humana, eren glossades admirablement pel nostre estimat Doctor Marquès de la manera més persuasiva i eloqüent.

Mai no va perdre la seva humilitat i simpatia, la dignitat eclesiàstica ni la intel·ligent intuïció rural... El recordaré sempre quan en el marc solemníssim de la Catedral, o des del seient episcopal que presidia la sala capitular, lluint sobre els seus hàbits blancs la venera estamentària, amb un somriure serè llegia escrits i homilies, mentre la seva mà esquerra, amb peculiars moviments rotatoris, semblava que anés asseverant a l'infinit les seves paraules o marcant el ritme precís de la seva prosa equilibrada i perfecta...

Pel Doctor Marquès, gran estudiós d'arxius i de les autèntiques fonts de la Història, per les seves pròpies afecions i coneixement de les terres de Girona, li era fàcil i agradable connectar amb descendents de tants castells que coronen turons i serralades o dels vells casals que presideixen la pau de molts pobles, i també endinsar-se en el bosc frondós i complicat de les genealogies arrelades de segles en les nostres vides i comarques. En morir, deixà inacabada la història que escrivia sobre la nostra corporació.

El Reial Estament fou sens dubte una prolongació del seu interès per les

qüestions històriques i una ocasió més per exercir la seva innata vocació de catòlic pedagog...

Sabia que del feudalisme i del cristianisme nasqué aquella cavalleria, l'esperit de la qual ha arribat fins els nostres dies... I com Leon Gauthier la definia també com «la forma cristiana de la condició militar» i el cavaller com «el soldat cristià». Fent seves les paraules del Papa Lleó XII que «un nom il·lustre, mai no deixarà de tenir eficàcia per al qui sàpiga portar-lo amb dignitat».

Aquest breu article no significa més que un fervorós homenatge de tots els membres del Reial Estament Militar del Principat de Girona i propi al seu estimat capellà i conseller, a la seva persona, a la seva obra i al seu ministeri. Un emotiu record a l'amic, a l'home bo, servicial i generós, i al sacerdot, que restarà sempre present entre nosaltres i ocuparà un lloc ben preferent en els nostres cors.

D'ell poden dir-se aquells versos del poeta vernacle que tan bellament resumeixen una vida profitosa, l'amor i l'amistat...

*Morir quan s'ha deixat una petjada
ben impresa en el llibre del record,
no és perdre l'alè ni la mirada
és continuar vivint després de mort.*

Ferran Viader-Gustà
és veguer president del Reial
Estament Militar de Girona